

Monnikenwerk

De monnik hecht weinig belang aan persoonlijke behoeften of aan wat hij presteert. Hij verricht zijn taak zo goed hij kan, zonder zijn bestaan te willen rechtvaardigen door zijn werk. Of dat werk aan zijn talent of emotionele behoeften beantwoordt, speelt daarbij een ondergeschikte rol. Belangrijk is niet *wat* hij doet, maar wel dat hij het werk doet dat hem is opgedragen. Voor buitenstaanders lijkt dit wel onpersoonlijk. Waarom zou iemand die een doctoraat behaalde de melkkruiken schoonmaken? Onzelfzuchtige toewijding aan een objectieve taak geeft echter een diepere bevrediging dan de altijd wijkende en altijd weerkerende belofte van persoonlijke vooruitgang. De monnik hecht niet veel belang aan de vraag of hij wel bijzonder geschikt is voor dat werk en hoe zijn werk door anderen wordt gewaardeerd. Hij legt er zich veeleer op toe een gevoel te ontwikkelen voor humor, die slechts datgene ernstig neemt wat volle ernst verdient : God alleen.

De meesten onder ons – en zeker academici – zijn eerder geneigd zichzelf en hun werk erg au sérieux te nemen. Maar ons gewichtig-doen komt buiten de kleine kringen van onze vakgenoten ietwat belachelijk over. De monnik vermijdt zich belachelijk te maken door zichzelf en zijn werk niet ernstiger te nemen dan ze zijn. Gezien tegen de achtergrond van de eeuwigheid oordeelt hij terecht dat zijn eigen menselijke ambities niet zo zwaar wegen. Hier rijst ook de vraag of onze rechtmatige trots niet op een solieder basis zou rusten indien die trots niet beperkt bleef tot een beroep, vak en persoonlijke eigenschappen...

De monnik besteedt het beste gedeelte van zijn tijd aan activiteiten die buitenstaanders puur tijdverlies lijken: zingen in een koor zonder veel talent. Hoe kan iemand die weet wat er gaande is in deze wereld nu de hele dag zingen? En toch zingt de monnik door alle wereldschokkende crisissen heen, al even weinig belang hechtend aan zijn muzikale talenten als aan de druk van de tijd. Hij zingt gewoon omdat het morgen is, of middag, of avond. Op het einde van de dag zingt hij uit dank voor wat de dag heeft gebracht. Hoe hij zich 'voelt', doet maar weinig ter zake : elke dag, een goede of een slechte, is een God-gegeven-dag. Deze vertrouwende, zichzelf vergetende nederigheid is, meen ik, een elementaire voorwaarde voor een waarachtig spiritueel leven.

Uit: L. Dupré (1983). *Licht uit licht. Een inleiding in de christelijke mystiek*. Antwerpen – Amsterdam, Patmos, p. 41-42.